

B

EXERCITATIO
M E D I C A
DECIMANONA:

*In almâ Argentoratensium Aca-
demiâ proposita:*

PRÆSIDE
MELCHIORE SEBIZIO
juniore, Doctore ac Pro-
fessore Medico:

Respondente
FERDINANDO HÖRSCHERO,
HEILBRONNENSI.

ARGENTORATI,
Typis exscribebat Joannis Andrea.

Anno M. DC. XXIII.

REVERENDO, EXPERIENTISSIMO, DOCTISSIMIS,
Spectatissimis, varióq; rerum usu præ-
cellentissimis viris,

Dn. IOACHIMO MÜNSTERO, Ecclesie patriæ Pastore
vigilantissimo:

Dn. IOHANNI CHRISTOPHORO EISENMENGERO
juniori, Med. Doctore, patriæ Physico & Practico felicissimo:

Dn. FERDINANDO DREI- } Fratribus Germanis, ju-
SPRINGERO, } dicy urbani Asseso-

Dn. PHILIPPO ADAMO } ribus prudentissi-
DREISPRINGERO, } mis:

Dn. PHILIPPO LUDOVICO Haasen / Gen. Nob. in
Gemmingen & Rappenaу Praefecto industrio:

Dn. IOHANNI MELCHIORI THALERO, Scholæ
Heilbronnensium Correctori solertissimo, suo olim præceptoris
honorando:

Dn. IACOBO ERHART, Bibliothecæ, civiq; Heilbronnen-
si honestissimo, tutori suo colendo:

Deniq;

Dn. MARCO HÖRSCHERO, Cheirurgo, Civiq; Heilbron-
nensi spectatissimo, Parenti suo mellitissimo, filiali reverentia
æternum afficiendo:

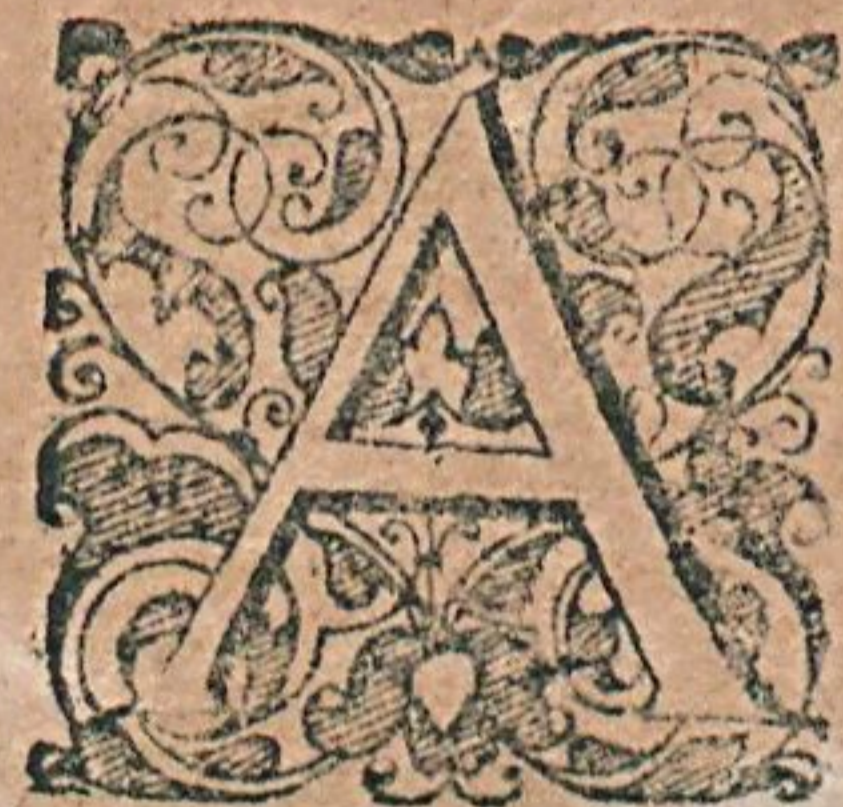
Dnn. Fautoribus & Promotoribus, Cognato, Com-
patri, Parenti, omnibus perpetuo observa-
tiæ cultu persequendis.

Hancce exercitationem medicam debita
gratitudinis ergo offert, con-
secrat & dicat.

FERDINANDUS HÖRSCHERUS,
Respondens.

PROBLEMA I.

AN musculus sit voluntarij motus instrumentum? *Motus voluntarius is est, inquit Galenus l. 2. de mot. muscul. c. 5. quem & sedare, aut excitare, & celeriore[m] aut tardiore[m], & crebriore[m] rariore[m]ve pro nutu ac placito nostro facere possumus. Huic motui cum musculus inserviat, concluditur, eum voluntarij motus ὀργανον esse. Inservire autem inde liquet: quia nulla particula nostri corporis ἠποαισθητός sine musculo, aut saltem sine fibris carnosiss, quæ musculi formam & substantiam referunt, movetur. Itaq, quæ musculū habet, voluntariè movetur: quæ illo caret, immota persistit.*

I I.

Quæ musculi pars principalissima motus ὀργανον statuenda, carōne, tendo, an nervus? *In confesso est, musculum dissimilarem esse partem, ex membranā, venis, arterijs, nervis, carne, atq, tendine conflatam: sæpius autem à Galeno inculcatum, maximè verò l. de diff. morb. c. 6. l. 1. m. m. 6. l. 2. m. m. 6. & l. 7. m. m. c. 2. nec non l. de art. constit. c. 4. in omni organo similem quandam partem esse, quæ princeps sit actionis causa: meritò ergò queritur, de quanam dicendum, quòd primarias sibi partes in ciendo motu vendicet? Stultum autè foret querere de tunicā, venis & arterijs. Itaq, tantum rogatur de nervo, carne & tendine. Quod autè nervus princeps motus causa non sit, sequentibus argumentis probatur. I. quia omnes partes, quibus dati essent nervi, voluntario motu moverètur: etiam membrana, etiam viscera, etiam ventriculus, intestina, vesica, & uterus. At falsum hoc esse sensus docet, II. quia exilior & imbecillior nervus est, quàm ut partes, præsertim majores & ponderosiores, movere*

A 2

possit

possit. III. quia obliqua & flexuosa est nervi in muscolum inser-
tio. Quomodo ergo contractionem, quae propria muscoli actio di-
citur, quaeq; semper secundum lineam rectam fit, molietur? IV. quia
per totum muscoli corpus ramulos non spargit: sed velut Galenus
docet, nunc in caput: nunc paulo infra caput: alias in ventrem:
nunquam in tendinē. Quapropter nervus quidē primarium mo-
tus animalis ^{esse} non est: sed duntaxat vector spiritus ac virtu-
tis animalis, quae à cerebro manat. Atq; haec causa est, quod motus
iste sine nervo fieri nequeat: & quod obstructis, refrigeratis, contu-
sis, aut vulneratis nervis pars voluntario fieri motu nō possit. Sed
neq; tendo princeps istius actionis causa existit: quia nō omnes
musculi in tendinem desinunt: id quod Galen. l. 1. de mot. mu-
scul. c. 3. exemplo muscutorum lingua, laryngis, frontis, labiorū,
sphincterū ani & vesicae, cremasterum, & eorum, qui penē movent,
ostendit. Et nos illud etiam exemplo muscutorum intercostalium
internorum & externorum, buccinatoris, musculi buccis & labijs
communis, qui quadratus est, & sub cute colli latitat, deniq; lum-
bricalium dīctorum, tūm in manibus, tūm in pedibus confirmare
possumus. Relinquitur ergo, carnem fibrosam primariam mo-
tus causam esse. Nam hac praesente, motus fieri potest volunta-
rius: & absente, impossibile est, ut pars aliqua pro arbitrio no-
stro moveatur. Hinc frons, cutis capitis, & aures in homine eam
solum ob causam moventur, quia subjectus panniculus membra-
nosus carnis fibris est conspersus. Hinc tota cutis in quadrupedibus
proprie movetur, quia panniculus iste non membranaceus, sed
totus carneus est: in homine nequaquam: unde & cutis eius im-
mobilis. Hinc extremitas intestinorum & vesicae pro voluntatis
nutu aperitur & constringitur, quia carnosae. Sed & aliae sunt ra-
tiones, quibus hoc persuaderi potest. Nam Galenus l. 4. de ul-
part. c. 12. scribit, eam cuiusq; organi principem partem, & actio-
nis primariam causam censendam esse, quae organo peculiaris est ac
propria, & cui similis nullibi in corpore reperitur. At caro fibrosa
in musculo tantum cernitur: nervus ferē ubiq; videtur: tendini
similima sunt ligamenta, quae plurimis in locis, maxime verò in of-
fū articulis, observantur. Itaq; caro illa princeps est motus causa.
Idq;

Idq̄ eò magis, quoniam ratione suarum fibrarum ad flexionem & tensionem est aptissima: magnamq; spirituum animalium copiam, ob raritatem & laxitatem suae substantiae, recipere, eosq; fovere, & quia calida, calorem eorum conservare potest: quae certè quantitas & qualitas spirituum ad motum necessaria est: siquidè movere sit agere: sentire verò pati: teste Gal. l. 16. de us. part. c. 3. ad motum autem vis valida satis requiratur. Tanta certè carnis istius praestantia est, & ad motum necessitas, ut Hippocrates passim & Aristoteles per eam musculum designent: & frequentius carnis quam musculi nomine utantur. Galenus quoq; cum l. 10. meth. med. c. 11. triplicem esse carnem monstrasset, musculosam, parenchymaticam, & cuiq; parti propriam ac peculiarem: quibus tamen in defin. med. & lib. de vivor. anat. c. 5. quartam adjicit, glandulosam: tandem subdit, eam solummodo carnem vocari, quae est in musculo: reliquarum verò nullam ab hominibus, nisi à valde paucis, carnem appellari: sed viscerum quidem carnem parenchyma dici: intestinorum autem, ventriculi, œsophagi, uteri, & aliarum partium à corruptior esse. Et lib. 3. de alim. fac. c. 5. ait, musculos carnes esse exactas: ac potissimum medias eorum partes, quae ventres nuncupantur.

III.

Utum quatuor istae carnes, musculosa, parenchymatica, glandulosa, & quae cuiusq; partis propria est, specie inter se differant? Omnino. I. quia differunt definitione & formâ: eaq; tum essentiali, quae verbo exprimi non potest: tum accidentali: quae potissimum sita est in qualitatibus patibilibus: v. g. colore, sapore, & qualitatibus tactilibus, tum primis, tum secundis. II. quia differunt sine & usu: ut notum ex doctrinâ anatomicâ. III. quia differunt materiâ proximâ: quod inde manifestum: quoniam patibilibus inter se qualitatibus discrepant.

IV.

Genereturne caro musculosa ex sanguine vi caloris an frigoris? De materia hujus carnis dubium non est. Temperamentum enim & color satis ostendunt, eam esse sanguinem: & Galenus multis in locis asseverat, carnem esse veluti sanguinem.

A 3.

concre-

concretum, inspissatum & exiccatum. Lis est de efficiente. Hanc enim alij frigiditatem esse volunt: qua sanguinem, humorem naturam calidum, incrasset, siccet, & quasi coagulet: cum scilicet ex eo per nutritionem caro generanda. Alij vero caliditatem ponunt: siue caro in utero una cum reliquis partibus nascatur de novo: siue post editum foetum praexistenti jam carni adnascatur in nutritione. Quorum sententia suffragamur. Etenim facultas plastica in formatione partium nullo alio utitur instrumento, quam calore & spiritu. Frigiditas enim, inquit Galenus, inepta est ad producendum opera natura. Homine vero edito in lucem, caro carni aggeneratur per nutritionem: qua secundum Galenum l. 1. de nat. fac. c. 5. nutrimenti est appositio ad corpus nutriendum: vel, ut c. 8. ejusdem operis loquitur, omnimoda affixio: & ut adhuc melius c. 11. monet, assimilatio. Hac autem sine calore fieri nequit: quoniam fit concoctione: cujus efficiens causa ex communi omnium Philosophorum & Medicorum opinione est calor naturalis.

V.

Vtrum omnes membranæ duriores orientur à durâ meninge? Agentem defendit Archangel. Piccolhominus l. 5. anat. lect. 1. Nos quidem exteriorem corticem omnium nervorum, pericranium, & externam spinalis medullæ tunicam ab eâ ortum trahere concedimus: non videmus autem, quomodo omnes dura ab eadem profiscantur. Nullam enim cum illâ neque continuitatem, neque contiguitatem habent. Præterea illis affectis, non necessario in supradictam trahitur meninx dura: neque vice versa læsâ meninge, malum duris communicatur membranæ: quod sanè fieret, si hæ ab illâ originem ducerent. Adhuc necessum foret, nervis vitiatis etiam in consensum dictas membranas rapi: & contra, his malè constitutis, vitium quoque serpere in nervos: quoniam nervi ratione meningis crassæ cum duris membranæ continuationem haberent. Hac autem non contingere quotidiana praxis & experientia docet.

V I.

An venæ originem suam habeant in corde? Non de principio generationis, aut conservationis: sed radicationis & dispen-

dispensationis queritur. Aristoteles lib. 3 de histor. an. cap. 2. scribit, Syennesein, Medicum Cyprium, venarum omnium propagines ab oculis derivasse: Diogenem vero Apolloniatam à ventriculo. Idem ibidem c. 3. refert, Polybium 4. venarum paria deduxisse à capite: primum quidem à syncephite: secundum à regione aurium: tertium à loco temporum: quartum à sede oculorum: additq; reliquos natura interpretes omnes venarum ortum capiti, atq; cerebro acceptum tulisse: quam tamen sententiam, ut falsam & erroneam, damnat: & originem tum venarum, tum arteriarum in corde constituit: horumq; vasorum divaricationes proponit. Libro autem tertio de part. anim. c. 4. quod 3. de hist. an. sine ratione & probatione affirmarat, argumentis quibusdam planum facit. Quam Aristotelis sententiam omnes Peripatetici sequuntur: & inter Medicos recentiores etiam Andreas Vesalius, Anatomicus aliàs peritissimus. Rationes legere licuit sequentes: ex quibus 4. priores Aristotelis sunt l. 3. part. an. c. 4. reliquæ aliorum. 1. quia cor fons, sive scaturigo, & conceptaculum primum sanguinis est: h. e. ut Medici loquuntur, sanguificationis officina. E. & principium venarum. Antecedens probatur: 1. quoniam cor cavum est: 2. quia plurimum sanguinis in ejus ventriculis observatur. 3. quia substantia ejus est sanguinea. 4. quia sanguis in eo non, ut in alijs cavitatibus, concrevit: cujus rei nulla alia ratio est, quàm quòd in illo, tanquam in loco naturali, qui locati est conservativus, contineatur. 5. quia sedes & focus est caloris: cujus causâ etiam valde densum est atq; spissum, ut calorem fortius contineat. At ubi caloris, sanguinis causa generantis, domicilium est, ibi & sanguinis est principium. 6. quia in animi pathematibus sanguis vel ad cor refugit: vel ab eo ad exteriora funditur. 7. quia cor reliquis partibus prius est, & statim sanguinolentum apparet. Consequentia verò ratio hæc est: quoniam sanguis in corde manere non debet; sed in totum corpus diffundi. Cum verò liquidum sit corpus, conceptaculis sive canalibus & tubulis, tanquam aquæ ductibus, opus habet, per quos in omnes corporis particulas derivetur. Hi autem canales venæ sunt. Itaq; ubi principium est sanguinis, ibi est & venarum. Venæ enim sanguinis gra-
tia

tiã sunt fabricata: l. 3. part. anim. c. 5. II. quia cordis substan-
tia venosa est: dura scil. solida, atq; sicca. Quare generis societate
cum venis conjuncta. III. quia vena non per cor transeunt, sicut
per partes alias: sed ex illius basi prodeunt. IV. quia melius est,
unum, quàm plura & dispersa statuere vasorum principia: & il-
lud quidem credere in medio corporis locatum esse, tanquam in
loco nobiliori, & tali, unde commodius & facilius sanguis, calor,
& spiritus omnibus particulis communicari possint. Talem autem
locum inter viscera solum cor occupat. V. quia terminus, sive ex-
tremitas vena cava, cujus reliqua vena, que non pulsant, ex A-
ristotelis sententiã c. 5. l. 3. part. an. soboles sunt, in corde appa-
ret: isq; in sinu dextro: estq; illius eadem implantatio, que arteria
magna in sinu sinistro. Ejus verò rami disseminantur tantum per
hepar: reliqua viscera pertranseunt, aut in capillamenta abeunt.
VI. quia vena cava ita firmiter cordi adheret, ut nullã arte ci-
tra cordis distractionem divelli possit: ab hepate autem & reli-
quis partibus rami ejus illaceri separari queunt. Cur? quia vena
cava cordi est continua: alijs partibus tantum contigua. VII. quia
orificiũ vena cava, matris omnium venarũ, in corde est, non alibi.
VIII. quia vena arteriosa, & arteria venosa cor principium suum
agnoscunt. Quid ergo causa, quod idem non faciat vena cava?
IX. quia valvula vena cava sunt veluti ejus capita. At ille in
dextro cordis sinu ostio vena cava patentissimo sunt apposite. X.
quia arteria & vena itineris semper sunt socia, alterũq; vas al-
terius ope semper eget. Ex uno ergo eodemq; fonte manant. XI.
quia vena cava nusquam major apparet quàm in corde. In hoc
igitur principio statuendum: quia majora minorum vasorum
sunt origines. Hæ sunt Peripateticorum principis & assecla-
rum ejus rationes, quibus probare conantur, cor venarum esse
ẽĩĩĩĩĩ. Nos sequenti exercitatione ostendemus, hepar esse: nunc
verò aliquot argumentis conficiemus, cor non esse. I. quia si ve-
na à corde orirentur, similiter ut arteria pulsarent: siquidem non
tantum sinister cordis ventriculus: sed & dexter motu dilatatio-
nis & constrictionis cieatur. At hoc refutat sensus. II. quia
vitalis sanguinis vascula essent, aquè ac arteria: quoniam in
utroq;

utroq; cordis sinu, talis sanguis continetur: in dextro quidem pro
nutritione pulmonis: in sinistro verò partim pro generatione spiri-
tus vitalis: partim verò pro meliori & perfectiori alimonia totius
corporis. Consequens rursus est contra avto. Iav. III. quia cor utruq;
sanguinem conficeret, vitalem & alimentalem: quem confectum
effunderet in arterias & venas à se ortas: quod est contra rationem
& sensum. IV. quia in illis quoq; animalibus, quæ pulmone ca-
rent, ac propterea etiam unum duntaxat cordis sinum habent, ut
pisces, venarum principium foret. Hoc autem falsum est: quo-
niam ex sinistro sinu tantum egrediuntur arterie: vena autem a-
liunde originem trahunt. V. quia si vena cava prodiret à corde,
tanquam à principio, sanguinem certè in corde elaboratum reci-
peret, eumq; in totum corpus deduceret. Hoc enim ipse fatetur
Aristoteles l. 3. part. an. c. 5. inquiens: vena major (cavam in-
telligit) & aorta sanguinem ex corde prima recipiunt, & sangui-
nis gratia facta sunt: quia humor quisq; conceptaculum desiderat.
At sanguinem ex corde recipere & in corpus distribuere non po-
test. Hoc enim valvula tres, orificio ejus apposita, quæ foris sunt
aperta; intus clausa: ac propterea aliquid quidem in cor immit-
tunt: sed per eundem tramitem nihil sinunt egredi, impediunt.
Ergò cor pro venarum principio haberi nequit. De argumentis
Pcripateticorum dispiciemus in congressu.

V I I.

Num venarum principium sit hepar? Hippocrates tri-
plicem videtur habere de venarum principio sententiam. I. Cor
esse: l. de carnib. l. de loc. in hom. l. 4. de morbis, & l. de cor-
de. II. Hepar: lib. de alimento; ubi hepar appellat venarum
principium: & l. de loc. in hom. nec non l. 2. & 6. epid. ubi ve-
nam cavam vocat *πρωτογενή*. III. Neq; cor, neq; hepar, neq; aliam
aliquam partem esse. Statuit enim in vestibulo l. de loc. in hom.
unam partem non esse principium alterius. Rectè omnia. Cor est
principium *κοινή*: Hepar *πρωτογενής* & *διαιτητικός*: nulla pars *πρωτογενής*.
Omnes enim partes spermatica simul generatur ex semine. Quod
autè hepar radicationis venarum principium sit, Gal. tot. lib. 6.
de plac. Hipp. & Plat. contra Aristotelem ostendit: cujus opinio-

B

nem

nem universa Medicorum familia defendit. Nos precipua ar-
gumenta, quibus hoc dogma nititur, proponemus. I. est: hepar
alimentarij sanguinis officina est. E. & venarum origo. Ante-
cedens fuit probatum exercit. 10. probl. 5. Consequentia ratio
patet ex probl. præcedenti, II. quia omnium venarum radi-
ces apparent in hepate: scil. cava, portæ, & umbilicalis. Dua po-
steriores ne cor quidem attingunt. III. quia quemadmodum
sunt duo sanguinis genera, materiã, formã, & aliquo modo etiam
sine distincta, vitale & alimentarium: ita etiam duo illorum sunt
fontes, cor & hepar: & per consequens duo quorũ flumina, quibus
totum corpus rigatur, arteria magna & vena cava: quarum illa
prodit à corde: hæc ab hepate. IV. quia in piscibus vena cava
non à corde, sed à jecore proficiscitur. Id quod h. m. probatur: quo-
niã vena cava in omnibus animalibus, in quibus habetur, dextro
cordis ventriculo adhaerescit. Hoc autem pisces propter carentiam
pulmonum destituuntur. Emergit ergo cava aut à cordis sinu sini-
stro, aut ab hepate. Non ab illo, ut oculi monstrant. Ergo ab hoc.
E. hepar venarum est p̄s̄oris.

V. L. I. I.

An vena portæ soboles sit atque propago venæ cavæ?
Ita quidem persuasum habere videtur Aristoteles, l. 3. de part.
an. c. 5. ubi scribit, omnes venas aortæ & majoris illius, quam re-
centiores cavam appellitant, soboles esse. Vtitur autem vocabulo
venæ latius, pro quovis vase sanguinem continente: quam si-
gnificationem priscis usitatam fuisse Galenus l. 6. de decret. Hip-
poc. & Platon. c. 9. ostendit. Quod autem vena hæc, quæ por-
tæ nomen propterea sibi vindicavit, quod per eam, veluti per por-
tam, chylus ad hepar deferatur, cava soboles non sit, inde liquet:
quoniam peculiarem habet truncum; peculiare ac proprias radi-
ces, per cava potissimum hepatis disseminatæ atq; dispersas: de-
sig. peculiare ramos ac propagines, in ventriculum, intestina,
mesenterium, omentum, lienem, vesiculã biliariam, pancreas, & c.
exporrectas. II. quia intestinum rectum hæmorrhoidales habet
duplices: internam unam: externas plures. Interna prodit à ve-
nâ portæ: & quidem vel à mesentericã sinistrã: vel à ramo spleni-
co. Ex.

co. Externa ab hypogastrico vena cava ramo manant. Quod certe minimè fieret, si vena porta & cava una & eadem vena essent. III. quia radices vena porta in parenchymate jecoris cum radicibus vena cavae per vasos communes conjunguntur: ut ex portâ in cavam possit esse ingressus. Quae vasos communes non forent necessaria, si haec vasa unam constituerent venam. Cum autem singulari natura providentiâ facta sint: & ita quidem necessaria, ut sine ijs distributio chyli in venam cavam fieri nequeat: patet, vasa haec non una sed distincta separatâq; esse.

IX.

An cutis sit ex genere membranarum? Videtur hoc negandum esse. I. quia membrane sunt frigida & sicca: Galen. 2. temper. cap. 3. cutis est temperata: l. 1. de temper. c. 9. II. quia membrane sunt albae: cutis eo inficitur colore, quo praeditus est humor in corpore redundans: juxta illud Hippocrataeum, qualis humor viget in corpore, talis color efflorescit in cute. III. quia membrane sunt corpora densa: Aristotel. 3. part. an. c. 11. cutis infinitis est foraminibus pervia; l. 1. tuend. san. 12. & l. 1. simpl. 12. scil. ad ἀδύνατον διαπύον, & sudorum ac fuliginum exclusionem: nec non ad externi aëris immisionem. IV. quia membrane corpora sunt tenuia: Aristot. ibid. cutis crassa admodum est: & cum primis ea, quae calvam & dorsum tegit, & quae plantas pedum ambit. Verùm affirmativa veritati magis consona est. I. quia cutis officio fungitur membranae, quod secundum Aristotelem loc. cit. est tegere & investire. Investit autem corpus totum extrinsecus: sicuti panniculus membranosus hoc facit intrinsecus: unde illa tegumentum corporis externum: hic internum appellatur. II. quia membrane in modum extensibilis est atq; ductilis: nec facile disrum-pitur. Est enim universale vinculum, cujus beneficio interna partes suis in locis continentur. Unde rectè Hippocrates lib. de off. nat. τὸ δέγμα τῶν τῶν οὐδὲν καὶ οὐτὰξίω facit. III. quia instar membrane sensus est exquisitissimi: ut eorum statim nos admo-neat, quae sunt nocitura. IV. quia non secus ac membrana candida est: idq; ratione seminis, ex quo generatur. Etsi enim di-versis

versis in complexionibus diversimodè colorata fit: ita ut cholericorum cutis flaveat: phlegmaticorum albicet: melancholicorum nigrescat: sanguineorum roseo suffusa rubore conspiciatur: nativus tamen illius color is est, quem, si daretur, nervus sanguine praeferret. Mediam enim naturam inter carnem & nervum videtur adeptus: quia non planè exanguis est, ut nervus: nec omnino sanguine abundat, ut caro. Plus tamen seminis quam sanguinis habet: quae causa est, quòd vel sauciata, vel prorsus resecta, κατὰ πρῶτον σκοπὸν neq; coalescat, neq; reparetur: sed tantum κατὰ δεύτερον: hoc est, per medium ἰσχυροῦς: nimirum per cicatricem, quae cute verà longè durior densiorq;: velut Galenus lib. 3. m. m. cap. 5. docet, adeò ut etiam pilos non emit-
tat. v. quia Hippocrates lib. de carnib. cutem membranam vocat: & quidem crassam. Quòd autem à particularibus membranis, quae vel regionem aliquam corporis, vel unam tantum particulam involvunt, in quibusdam accidentibus recedat: id eam membranam appellari nihil vetat. Nam & os ab osse, & nervus à nervo, & arteria ab arterià, & caro à carne in qualitatibus differt: nec tamen os, nervus, arteria, aut caro esse desinit. Quae autem causa sit, quòd cutis rara, crassa, & temperata esse debuerit, ex suprà dictis colligi facile potest.

F I N I S.

01 A 6570

ULB Halle
002 937 867

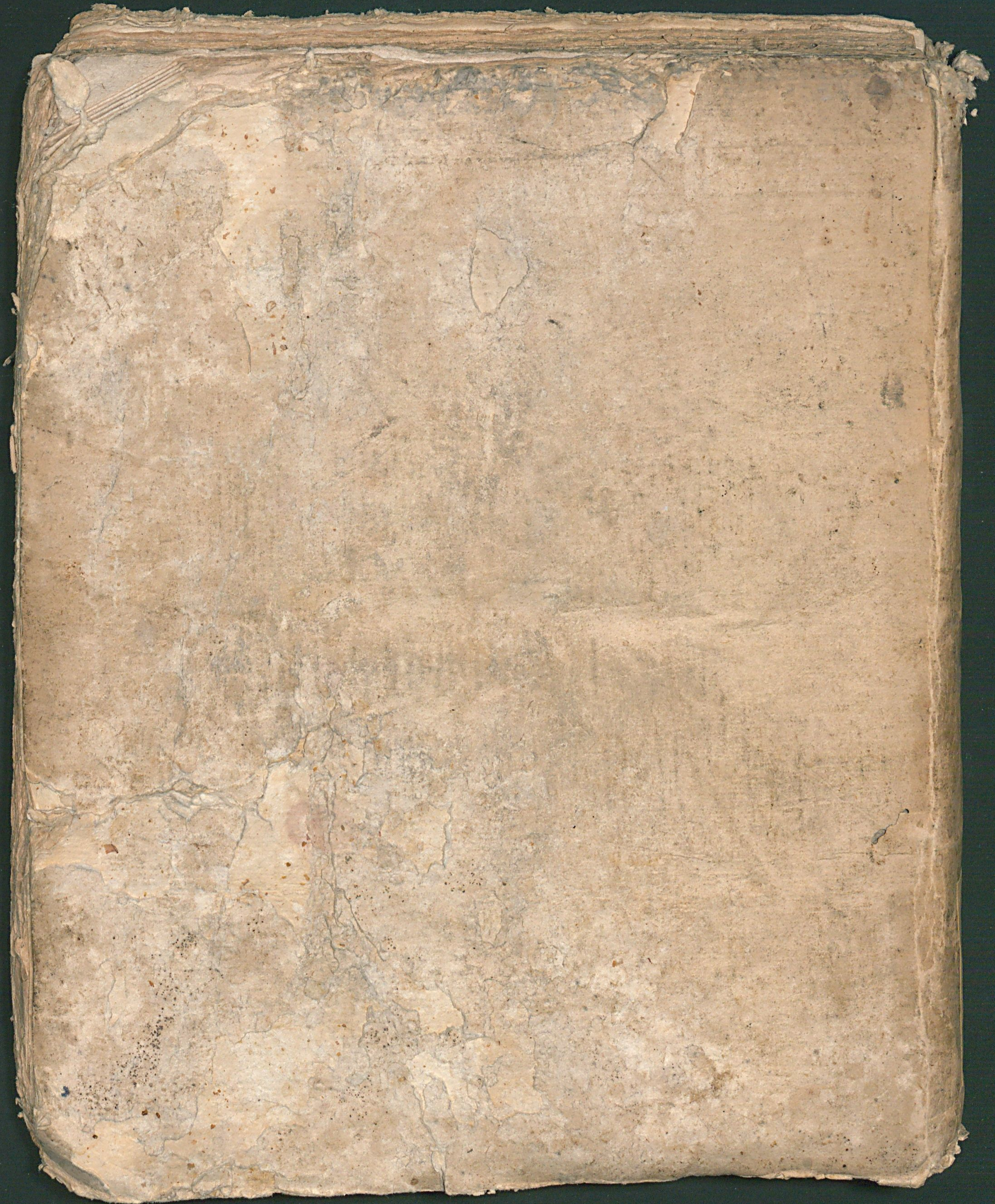
3

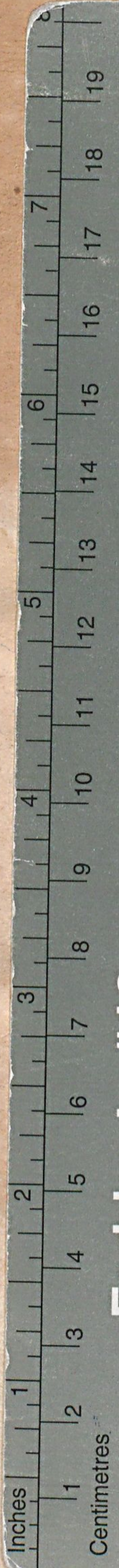
12

10/17

Farbkarte #13

B.I.G.

TATIO
 I C A
 IONA:
atensium Aca-
rosita:
 DE
 SEBIZIO
 ore ac Pro-
 dico:
 te
 ÖRSCHERO,
 IENSI.
 RATI,
annis Andrea.
 . XXIII.

10

